

68

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 11 maja 1956 r.

w sprawie przerywania ciąży.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 12, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kobieta ciężarna, która zamierza przerwać swą ciążę, powinna zwrócić się do lekarza o wydanie orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu przerywania ciąży.

2. Równocześnie kobieta ciężarna powinna przedstawić lekarzowi dokumenty stwierdzające jej aktualny stan zdrowia oraz przebyte choroby (wyniki badań pomocniczych, orzeczenia lekarzy specjalistów, informacyjne karty szpitalne itp.), jeżeli takie dokumenty posiada.

3. Jeżeli kobieta zamierza przerwać ciążę ze względu na warunki życiowe, powinna złożyć lekarzowi pisemne oświadczenie stwierdzające te warunki.

§ 2. 1. Lekarz po zbadaniu kobiety ciężarnej, jeżeli uzna to za konieczne, zasięga konsultacji właściwego specjalisty lub kieruje kobietę na badania dodatkowe określając równocześnie termin, w jakim ze względu na stan zaawansowania ciąży badania te powinny być wykonane.

2. Jeżeli lekarz nie posiada wiadomości specjalistycznych niezbędnych ze względu na dany przypadek, wówczas

powinien on skierować kobietę ciężarną do właściwego specjalisty.

§ 3. 1. Jeżeli kobieta zamierza przerwać ciążę ze względu na warunki życiowe, a prawdziwość oświadczenia złożonego przez nią (§ 1 ust. 3) budzi poważne wątpliwości — lekarz jest obowiązany ustalić dokładnie warunki życiowe tej kobiety, w szczególności w drodze przeprowadzenia bezpośrednich rozmów z przedstawicielami organizacji społecznych wskazanych przez kobietę lub w drodze przeprowadzenia wywiadu domowego.

2. Jeżeli orzeczenie wydaje lekarz zatrudniony w zakładzie społecznym służby zdrowia, wywiad domowy przeprowadza pielęgniarka zatrudniona w danym zakładzie. W innych przypadkach lekarz jest obowiązany przeprowadzić wywiad osobiście.

§ 4. 1. Lekarz wydaje orzeczenie o dopuszczalności dokonania zabiegu przerwania ciąży, uwzględniając wskazania lekarskie lub warunki życiowe kobiety.

2. Lekarz stwierdza w orzeczeniu (ust. 1) przyczynę uzasadniającą dokonanie zabiegu przerwania ciąży oraz podaje uzasadnienie swego stanowiska. Do orzeczenia powinny być dołączone wszelkie istotne dla danego przypadku dokumenty, zarówno złożone przez kobietę ciężarną, jak zebrane przez lekarza.

3. Lekarz wręczając kobiecie ciężarnej orzeczenie (ust. 1) obowiązany jest podać na jej żądanie adres zakładu społecznego służby zdrowia, w którym zabieg może być dokonany.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia braku podstaw do dokonania zabiegu przerwania ciąży lub w razie stwierdzenia przeciwwskazań lekarskich lekarz ustnie powiadamia o tym kobietę.

2. Jeżeli lekarz uznaje, iż warunki życiowe kobiety ciężarnej nie uzasadniają dokonania zabiegu przerwania ciąży, wydaje niezwłocznie na żądanie kobiety swą opinię wraz z uzasadnieniem na piśmie.

§ 6. Kobieta ciężarna, której lekarz odmówił wydania orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu przerwania ciąży ze względu na jej warunki życiowe, może zwrócić się do wydziału zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej o rozpatrzenie jej sprawy przez komisję lekarską. Do swego wniosku kobieta powinna załączyć opinię, o której mowa w § 5 ust. 2.

§ 7. 1. W przypadku określonym w § 6 wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej niezwłocznie powołuje komisję lekarską przy zakładzie społecznym służby zdrowia w składzie trzech lekarzy.

2. Przy wydawaniu orzeczenia komisja lekarska stosuje odpowiednio przepisy §§ 3, 4 oraz 5 ust. 1.

§ 8. Wydanie orzeczenia o dopuszczalności dokonania zabiegu przerwania ciąży oraz wykonanie czynności związanych z wydaniem tego orzeczenia powinno nastąpić w takim czasie, aby możliwe było wykonanie tego zabiegu w warunkach najmniej zagrażających zdrowiu kobiety ze względu na stan zaawansowania jej ciąży.

§ 9. 1. Zabieg przerwania ciąży może być dokonany przez lekarza będącego specjalistą w zakresie ginekologii i położnictwa lub chirurgii.

2. Lekarz nie odpowiadający wymaganiom ustalonym w ust. 1 może dokonać zabiegu przerwania ciąży, jeżeli posiada dostateczne przygotowanie zawodowe do dokonania takiego zabiegu oraz do ustalenia przeciwwskazań lekarskich, co zostanie stwierdzone przez wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Zarząd Służby Zdrowia w m. st. Warszawie, w m. Łodzi) po zasięgnięciu opinii specjalisty wojewódzkiego z zakresu ginekologii i położnictwa.

3. Lekarz nie ma prawa dokonać zabiegu przerwania ciąży u kobiety, której wydał orzeczenie o dopuszczalności takiego zabiegu.

§ 10. Zakład społeczny służby zdrowia, w którym został dokonany zabieg przerwania ciąży, obowiązany jest dołączyć orzeczenie o dopuszczalności dokonania tego zabiegu do historii (karty) choroby.

§ 11. 1. Lekarz dokonujący zabiegów przerwania ciąży poza zakładem społecznym służby zdrowia obowiązany jest prowadzić z zachowaniem tajemnicy lekarskiej kartotekę dokonanych zabiegów, zawierającą krótki opis poszczególnych zabiegów oraz dane personalne i adresy kobiet, u których zabieg został dokonany, a także przechowywać przez 10 lat poszczególne karty wraz z dokumentami uzasadniającymi dopuszczalność przerwania ciąży.

2. Na żądanie kobiety lekarz jest obowiązany wydać jej zaświadczenie stwierdzające okoliczności, które mają wpływ na czas trwania jej niezdolności do pracy.

3. Lekarz obowiązany jest udostępniać wgląd do kartoteki (ust. 1) wydziałowi zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej oraz specjalistom wojewódzkiemu, działającemu z upoważnienia wydziału zdrowia.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*